

Τρεις Νέοι ανάμεσα στο Πάθος και την Ανάσταση

/ [Πεμπτουσία](#)

Η Μεγάλη Εβδομάδα, πέραν του πνευματικού της περιεχομένου και της σημασίας της στην ζωή των Χριστιανών, είναι ένα φιλολογικό κόσμημα. Θα μπορούσε ίσως να χαρακτηριστεί ως η κορυφή της εκκλησιαστικής ποίησης. Στα κείμενά της μπορεί να βρει κανείς περιγραφές των μύχιων της ψυχής, έκφραση των πιο απλών και σύνθετων εκδηλώσεων της ανθρώπινης συμπεριφοράς, αναφορά προς τον Θεό, είτε δοξολογική είτε στο πλαίσιο της μετάνοιας, υπόμνηση αρχαίων ιστοριών που μεταφέρουν δυνατά και διαχρονικά νοήματα.

Οι εναλλαγές το είδος των μελών, την χρονική αγωγή και τους ήχους, τα αντιφωνικά μέλη και τα αναγνώσματα δημιουργούν μία ατμόσφαιρα που δεσμεύει νου και αισθήσεις και παιδαγωγώντας τους συμμετέχοντες στην βιωματική προσέγγιση του Θείου Πάθους και της Αναστάσεως. Γεγονότων ιστορικών, αλλά ταυτόχρονα υπερχρόνιων και αιώνιων.

Ένα ανάγνωσμα με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, το οποίο συνδυάζει πεζό λόγο και μέλος είναι η Προφητεία του Δανιήλ (3, 1-67), η οποία διηγείται την ιστορία των Τριών Παίδων εν τη καμίνω.

Τρία νέα παιδιά, μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τον Ναβουχοδονόσορ και την μετοικεσία της Βαβυλώνας, αναλαμβάνουν ύπατα αξιώματα στην διοίκηση μίας από τις μεγαλύτερες αυτοκρατορίες εκείνης της εποχής. Είναι σημαντικό να πούμε ότι η επιλογή που τους έγινε ήταν αυστηρά αξιοκρατική. Όπως μας διηγείται η Αγία Γραφή, επιλέχθηκαν για τις θέσεις αυτές εξ' αιτίας των χαρισμάτων τους (Δαν. 1, 3-8). Ήταν ευφυείς, μορφωμένοι, από καλό γένος, αμέμπτου ήθους, με καλή εμφάνιση και άριστες συστάσεις. Όπως αναφέρει ο Θεοδώρητος Κύρου^[1] τους δίνονται νέα ονόματα, χαλδαϊκά, και από Ανανία, Μισαήλ και Αζαρία και τους μετονομάζονται σε Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, σε ένδειξη υποταγής στην νέα πραγματικότητα, αλλά και βασιλικής εύνοιας.

Ο Ναβουχοδονόσορ, όντας στο απόγειο της δύναμης και της δόξας του, έστησε έξω από την Βαβυλώνα ένα γιγαντιαίο άγαλμα - εικόνα, πιθανόν του Βαβυλωνιακού θεού Μαρδούχ^[2], και με την κρούση μουσικών οργάνων υποχρέωνε όλους τους υπηκόους στην προσκύνηση της εικόνας αυτής. Οι τρεις νέοι αρνούνται να προσκυνήσουν, με βάση την πατρογονική τους πίστη στον Ένα και Αληθινό Θεό, διαβάλλονται από αυτούς που ήδη εποφθαλμιούσαν τις θέσεις τους

και οδηγούνται υπόδικοι στον βασιλιά. Ο βασιλιάς εξ αρχής φαίνεται ευνοϊκά διατεθειμένος απέναντί τους, αλλά όταν έρχεται αντιμέτωπος με την άκαμπτη στάση τους «επλήσθη θυμού και η όψις αυτού ηλλοιώθη» (Δαν. 3,19), δίνοντας την διαταγή να τους ρίξουν στην φωτιά της καμίνου.

Το θαύμα και η συνέχεια είναι γνωστό στους περισσότερους. Εκείνο το οποίο περνά συνήθως απαρατήρητο είναι η στάση - ήθος των Τριών Παίδων σε όλη αυτήν την ιστορία.

Το πρώτο που ήδη σχεδόν επισημάνσαμε είναι ότι τα τρία τα παιδιά απολάμβαναν την τιμή του μονάρχη και όλα τα δικαιώματα που απέρρεαν από αυτή. Ο Ναβουχοδονόσορ από την πρώτη στιγμή τους προειδοποιεί ότι δεν θα χάσουν μόνον την εύνοιά του, αλλά και την ζωή τους. Αισθάνεται δε τόσο ισχυρός μέσα στην μέθη της εξουσίας του που γίνεται βλάσφημος «...και τίς εστι Θεός, ός εξελείται υμάς εκ των χειρών μου;» (Δαν. 3,16). Η φράση αυτή που δείχνει την ανθρώπινη οίηση και κενοδοξία στο απόγειό της επαναλαμβάνεται μέχρι σήμερα ως απειλή από άτομα με πολύ μικρότερη ισχύ από εκείνη του Βαβυλώνιου βασιλιά «δεν θα σε γλυτώσει ούτε ο Θεός ο ίδιος».

Η απάντηση των τριών παιδιών δεν είναι μόνον αποστομωτική, αλλά κρύβει ένα μεγάλο πνευματικό βάθος. «Υπάρχει ο αληθινός Θεός, ο κύριος των πάντων, ο οποίος αδιαμφισβήτητα μπορεί να μας σώσει από τα χέρια σου. Αλλά και αν δεν θελήσει να μας σώσει, εμείς δεν προσκυνούμε.» (Δαν. 17-18). Η πίστη τους προβάλλει ακλόνητη. Μεγαλύτερη όμως σημασία έχει η διάθεσή τους να μαρτυρήσουν γι' αυτήν. Την σωτηρία τους την αναθέτουν στον Θεό. Αναλαμβάνουν όμως πλήρως τις δικές τους ευθύνες, κατανοούν το μέγεθος της κλήσεως την ώρα εκείνη και όχι μόνον δεν δειλιάζουν στον κίνδυνο του θανάτου, αλλά κινούνται επιθετικά απέναντί του. Πουθενά δεν υπάρχει φοβία, πράξη αυτοσυντήρησης ή συμβιβασμός. Ούτε μεμψιμοιρία, σκανδαλισμός ή βλασφημία. Για τους Τρεις Παίδες ο Θεός υπάρχει και τους νοιάζεται, αλλά ο τρόπος που θα εκφρασθεί απέναντί τους είναι μυστήριο και αφορά την αγία και ανεξιχνίαστη βουλή Του. Αυτοί πρέπει να φανούν αντάξιοι ενός τέτοιου Θεού.

Η στάση τους αυτή αναδεικνύεται ακόμη περισσότερο στη συνέχεια. Αλυσοδεμένοι ρίχνονται στην φωτιά. Κι εδώ αρχίζει να διαφαίνεται ένα μεγαλείο που καταξιώνει το προηγούμενο θάρρος και την πίστη. Ο πρώτος από τους τρεις, ο Αζαρίας, αρχίζει να προσεύχεται. Πρώτα ευλογεί τον Θεό, την δικαιοσύνη Του και την αλήθειά Του. Κατόπιν εξιστορεί τα παθήματα του λαού του. Τα αποδίδει όλα στις αμαρτίες τους και ότι οι απόφαση του Θεού να τους παραδώσει στα χέρια των πιο άδικων, ανόμων και πονηρών ανθρώπων της γης είναι ορθή και δίκαιη.

Συνεχίζεται

[\[1\]](#) Υπομνήματα εις τας οράσεις του Προφήτου Δανιήλ, PG81, 1276B.

[\[2\]](#) Αρχιμ. Ιωήλ Γιαννακόπουλου, *Η Παλαιά Διαθήκη κατά τους Ο΄*, τόμ. 7, Θεσσαλονίκη1986, σ. 49.